

На дразак дон Хуанов позив статуа зекиме главом потврдно ложи ће. Грост од каме-
на заиста и лође, и изазове запрепашћење и код дон Хуана. Гост и проговори, затре-
жи руку да му пружи дон Хуан; овај поносит шпански племић, пружи руку, ^{али} и кроз ка-
мени стисак осети да му је дошао крај. У тај час се отвори земљи дон Хуан про-
падне заједно са командором од камена.

Када дође до разговора о овој мелој драми, о њој у оригиналу или у преводу, савједљиво има да се пред тим врло простим, необично простим текстом узме на ум троје: дон Хуан, Пушкин и у нашем случају, преводилац. Дон Хуан излажемо и помињемо тично, одабјено и од Пушкина, јер тако мора бити, јер ~~д~~ дон Хуана није измистио ни створио Пушкин. Дон Хуан као Фауст, као дон Рихот, као Каллиостро, као Улениспигет, као Персифел, то је врста и заговорних и импозантних ^{забога} ~~завојних~~ ^{Дона} ~~завојних~~ карактера. ~~Завојних~~ те типове, створио је народ; тамо шпански, тамо немачки, тамо италијански, фламенски, англо-келтски. Ти карактери, то су типови света; они не старе, не излазе из моде, не слабе као егзистенције. Са школом и без школе, знају за њих сви слојени народи; књижевници о њима пролеђу се по ветарима и по књижевима за научне књиге. Ти типови, то су тако моћни симболи да проширају највеће песнике и највеће музичаре. Да оставимо само при дон Хуану: сем песника које смо навели, компоновао је о дон Хуану славну оперу Моцарт; познату ^{оперу} ~~познату~~ због либрета на италијанском језику, као Дон Бовани; из ~~којег~~ либрета је Пушкин узео моту за свој драмски спев. Написао дон Хуана, компоновао га, преводио стихове о њему, тежак је посао, јер у сва три случаја имамо испод уметничке обраде ^и ~~и~~ нешто што је и фантастична личност и жив човек, узасно жив, кога треба савјетовати, прилагођавати му се. Тотико о дон Хуану.

Пушкини су провозирати да напише свој драмски спев,
и дои Хуан сам, и Моцартова музичка обрада ~~не~~ типа и легенде. Пушкин је познат
као тирски песник у првои реду. Да је живео дуго од тридесет селм година, ~~тако~~
постао би, вероватно, најпрослављенији као драмски песник руске националне и ко-
согова
гориске драме. Прераде руских скаски, драмска је прераде. Дирске његове поезија,
тамо где је најјаче и то је у ораховој ауски драме. Решимо Бронзани Јахач,
Још један каиени или, ако хоћете, метални гост и уласно снажен симбол. Те песме

који није метези језик преводиоша. преводилац није никад запао у интелекту-
алне нетачности, за то он зна и сувише добро српски, а и врло прост текст Пушки-
на то искључује. Ипак, глаголске прилоге српски језик не доји ни у прози, а
не трпи их у поезији. Ми-ћи и ви-ши руже наш језик а лако се могу избећи,
што се семантике и стила тиче. Није ли Максим Горки протестовао ~~чим~~^{чим} у руско
ком језику против тих облика и казав у пети, доста се тим шчи / што је зна е
се, као реч назив за ~~се~~ националну руску чорбу. / Врқају се савршени и трајни
глаголи. Ред речи је понекад Увешто нанизан. Пренос реченичнога смисла из
стиха у наредни стих понекад је дисконексије. Као редовито кад се преводи не
из матерњи језик, и овај преводилац је на једно два места улетео у идиоматину
чију нијансу не осећа доста. Идиоматски, ломећи ~~наред~~ изрази привлаче, али су
опасни. Нико није ломећи у туђем језику. Преводити на туђ језик, то је увек
помало синобизам, а свакеки увек улога. Може изнебогане улоге, али улоге, ~~да~~ Зав
Захаров, као сви Руси, добро пени улоге, и са мето трула ~~ја~~ може учинити услу-
гу нашој преводној књижевности. Референт је читао ред по ред оригинал и превод,
~~на~~ и избегавао местимично сигнале. У смислу тих сигнала преводилац ће, из ~~се~~
себе и према себи, моћи још поправити своју версију. можда бисмо такође да
наредна редакција дође у руке референта потпуно чиста. Оно што је макар лезки-
мичко брујом, смета да се добије непосредан утисак од квалитета, а без непосред-
ног утиска не пни човек како треба ни јакој ред а камо ли туђ.

Београд 18 октобар 1949

Кемпа Седунит
Кемпа Седунит